

THERON GIRRADUS

(rațiunea marelui războinic)

de Lucian Mareș

Noaptea se lasa peste sat iar linistea ei era profanata doar de o galagie monotona ce venea dinspre taverna plina de lume. Era deja tarziu, dar barbatii petrecareti nu se sfiau sa inchine din nou paharul in cinstea a orice le putea oferi motivatie sa mai bea.

Undeva la o masa mare, un grup de barbati petreceau impreuna si inchinau pahare pline de vin in timp ce-l ascultau pe Theron Girradus, un mare razboinic imbatranit in lungi si sangeroase campanii, care acum in vremuri de pace isi petrecea mai tot timpul pe la carciuma, povestind cu nostalgie grozaviile aventurilor sale.

O voce dintre ei se desprinse si spuse:

- Theron, nu ne-ai povestit multe despre ultima ta campanie...
- Oh da..., rasuna glasul gros al masivului viteaz.

Theron inchise ochii. Incet, incet, cu cana de vin in mana si ingreunat de pileala, incepea sa lege ganduri si amintiri de mult pierdute in negura anilor trecuti:

- ...era demult de tot. Parca prin anul...

Si povestea incepea. Theron parca traia din nou intocmai cele povestite. Parca vedea totul, aievea, ca in acele zile de mult pierdute, iar glasul lui suna clar, ritmat si monoton redand imagini ale gloriei, onoarei si virtutii celorlalti barbati, care il ascultau acum cu o curiozitate excesiva. Dar cu toate acestea, constinta lui era altundeva. Din nou mintea ii era chinuita de acel gand, ce trecea asemeni unui vant prin farama de suflet ce i-a mai ramas...

" Daaaa! Ai dreptate batran beat! "

- Era demult...

De la inceputurile civilizatiei umane, steagurile razboiului fluturau cu mandrie deasupra ostilor dornice de glorie si sange. Iata! Din nou glasul ratiunii a fost inabusit in strigatele de lupta, iar umanitatea stapanita de ambitii si pasiuni paseste din nou in nebunia crimei. Strigatul luptei trezea in tine demonul violentei ce-si dormea somnul letargic, si astfel in singuratatea ta, insotit de unicul tau tovaras adevarat ai pornit in lupta... "

Si Theron continua sa povesteasca cu o frevoare patimasa. Povestea cu multa pasiune, starnind in jurul sau admiratia si respectul auditoriului, dar toate acestea cadeau in fata chinurilor provocate de o ratiune pe care nu o ascultatse in tinereata-i plina de pacate, o ratiune care dincolo de simple vorbe, era vie si-si traia o noua viata in sufletul lui chinuit si-n mintea lui orbita de prea multe evidente ale unei lumi desarte:

" Calatoresti prin lume si ochii tai vad cel mai bine desertaciunea din toata creatia omului, cand orase cetati si palate sunt arse distruse si jefuite. Ratiunea ce ti-a mai ramas dispare cand vezi cat e de inutila viata in fata iminentei mortii premature provocate de puterea armelor tale. Fragilul si incompletul iubirii se destrama, iar tot ce e frumos si efemer in lume cade in fata extazului criminal nascut din ura dezlantuita... "

...cu mult talent descrie lupta sa cu capitanul unei corhote dusmane, si reusi sa starneasca din nou admiratia in acei oameni dornici de mistificarea eroismului pierdut, atat pentru priceperea cu care evoca faptele, cat si pentru vitejia sa incontestabila.

Dincolo de aburii betiei, dincolo de voita lui incercare de a fugi de remuscari, satea insasi ratiunea, care din adancul ruinelor inimii sale urla pentru dreptate si adevar:

" Doar atat ti-a mai ramas? Minciuna?

Nici o data nu ti-ai iertat acea crima odioasa. Era un tanar plin de viata dar lipsit de experienta ei. Un tanar care luat de vanturile furtunii circumstantelor sa gasit aruncat in fata ta, in fata voastra, barbari cuceritori! De multe ori te intrebi de ce nu ai fost tu in locul fericitului acela? Din clipa in care l-ai vazut descurajat si intrebator in fata ta, ceva nu iti mai da pace.

Seninatatea cu care te privea in timp ce lancea ta ii strapungea armura si pieptul, gesturile lui reflexe dar calme, inocenta cu care si-a privit pentru ultima oara mainile inrosite de propriul sau sange nevinovat... au starnit in tine sentimente pe care ai incercat sa le negi intreaga ta viata. Ceva te sacaie dincolo de extazul ce ti-l oferea adrenalina in lupta, si cumva, sti ca el a murit ca un adevarat erou, caci sufletul nu ii era pervertit de vre-o dorinta perfida. Tu nu vei fi un erou, si nici nu ai fost vreodata, caci eroismul nu se masoara in cantitatea sangelui varsat. De ce nu le spui si lor asta? De ce te temi sa spui ceea ce simti? "

Sosea clipa victoriei, descrierea asaltului final asupra sangerosului dusman.

Cand steagul victoriei se ridica asupra ostilor, un vuiet urias strabatu campul de lupta de la un capat la altul, si strigate de bucurie se ridicau la cer din piepturile razboinicilor triumfatori. Mortii erau uitati pe camp si ranitii calcati in picioare in timp ce cei vii in armurile lor pline de ura se napusteau asupra portilor cetatii spre a-si lua partea jafului.

" Stii bine ca intodeauna victoria avea un gust amar, pe care cu disperare incercai sa-l uiti! Da, e adevarat ca iti oferea o dobitocie extatica momentana, a carei temelie statea pe insasi sfidarea moralitatii si legii naturale in care te-ai nascut si ai trait pana atunci, dar iluzia nu tinea mult timp, caci dupa somnul noptii ochii din nou se deschid, dar lumina nu mai este.

Mintea ta incearca sa ma ucida ca sa uite pretul victoriei, dar orice incercare ajuta doar dansului nebuniei tale. Incerci sa iti ineci amarul in jafuri, orgii si betii, dar a doua zi, mahmur, te vei trezi si vei privi inca o data

totul in jurul tau: Iarasi exist - ce nenorocire jalnica! De ce n-am disparut? De ce n-am inebunit? De ce nu am murit eu, alaturi ce ceilalti? "

" Nebunia, poate fi un sentiment placut daca mintea ta a trait intr-o lume inchisa in norme, dogme si valori; iar evadarea mintii pe acest taram privilegiat al insanitatii e un lux pe care trebuie sa il castigi. Dar iata, l-ai castigat. O victorie amara, platita cu mult sange, e o victorie asupra ultimei redute ce sta la granita constiintei intre om si animal. Animalele sunt fericite, caci nu le-a mai ramas decat instinctul si spre deosebire de om nu se incurca in filozofii si concepte, in legi si credinte, in sentimente si aspiratii. Ce indoiala poate sta in calea fericirii unui animal? Ce mai ai tu in spirit razboinic calit in lupte, si martor a desertaciunii existentei umane? "

" Chiar de ucizi totul in jurul tau, in final tot nemultumit vei fi. Intr-un oras in ruina, pe un morman de cadavre vei sta si vei medita la o alta lume, o lume in care sa gasesti voluptatile extatice ale spiritului si trupului, ce niciodata nu ti-au fost satisfacute pe acest pamant. O lume completa! Asta visezi, asta doresti, asta cauti in clipele in care te intrebi daca fericirea exista. O lume in care trairile tale sa fie complete, extreme, totale, o lume in care spiritul prea plin de sine, sa poate spune macar o data - Destul!

Dar e un vis de-o clipa, caci lumea aceea e departe, si golul din sufletul tau iti provoaca suferinta si sete. Cine nu iubeste viata deschide sub el un gol pe care nu-l poate umple cu nimic.

Ai pierdut ratiunea, caci nu a rezistat in fata nimicului. Ai dat piept cu desertaciunea si ai cazut infrant. Incerci sa umpli acel vid ce se largeste in inima ta cu urmele unor trairi intense, dar nici o data nu va fi destul.

Oh, doar daca ai putea lua infinitul sa il inghiti... poate doar atunci ai fi satul, caci in constiinta ta, in firea ta de om slab, o data cu iluziile si ambitiile desarte s-a prabusit si ratiunea. Cu ratiunea, puteai sa intelegi si infinitul, dar acum, pentru todeauna l-ai pierdut... "

Razboinicul nu mai rezista... Spiritul ingreunat de remuscari negraite dorea linistea, dorea pacea, dorea eliberarea de blestemul constiintei apasatoare, asadar ingenuncheat de durere Therron striga uitand de oamenii din jurul sau ce-i ascultau povestea:

- Destul, himera a mintii mele! De ce ma chinuiesti? De ce nu imi dai pacea si linistea batranetilor mele?

O data cu aceste cuvinte, vraja povestii lui se destrama. Oamenii mirati si suparati se ridicara fara nici o vorba de la mese si parasira taverna in liniste. Era de mult trecut de miezul noptii si cu totii se indreptara spre casele lor, la familiile lor, in taverna ramanand doar razboinicul nemangaiat, chinuit de remuscari si constiinta vie ce acum ii era singurul lui tovaras adevarat.

Masivul viteaz parasit de toti plangea in hohote, asemeni unui copil. Imaginea groterasca a razboinicului inlacrimat, ar fi starnit mila si totodata mirarea si dezgustul oricarui.

Iesi apoi afara in ploaie, iar torturat de spiritele noptii sufletului sau incerca sa se lupte cu ele. Lovea bezmetic cu sabia in stanga si in dreapta dar degeaba. Constiinta lui traia in el. Evocarea acelor crude amintiri, a trezit-o, si nimic nu o mai putea adormi acum.

Continuandu-si lupta inutila, lovind aerul cu sabia si urland cu disperare printre hohote de plans, cazu cu fata in noroi, si ramasese acolo nemiscat multa vreme.

Cu glas negrait ratiunea ii vorbi din nou:

- De azi inainte existenta ta va fi searbada si nula.

Nici nu vei trai nici nu vei muri, iar in putinele clipe in care realizezi povara existentei tale, vei incerca sa te ascunzi de mine in ceata halucinanta a alcolului. Niciodata n-ai sa ocuzi chiar totul.

Sunt ratiunea ce ti-a mai ramas, batran dement!